

ДО
КОМИСИЯ ЗА
ЗАЩИТА ОТ ДИСКРИМИНАЦИЯ
ГР.СОФИЯ
ДО ОМБУДСМАНА НА РБ
ГР.СОФИЯ

УВАЖАЕМИ Г-ЖО/Г-Н.....

Във връзка с издадената Заповед....., в която е инкорпорирана Заповед №...../2021 г. на министъра на здравеопазването въведе система от ограничения, с които при опит да осъществя законното си право на работа на основание сключен трудов договор(заповед, служебно правоотношение) не бях допуснат до работното ми помещение вна адрес:.....

От страна на, на длъжност:.....ми беше отправена устна/писмена заповед да напусна сградата , вследствие на горното не бях допуснат до работното си място.

Лицето не ми представи заповед, или релевантен документ, с което е оправомощено да събира данни, касаещи здравния ми статус, както и обработка на лични данни.

Не ми бяха представени и приети вътрешни правила изискващи пропускателен режим след представяне на здравен сертификат.

Не ми беше представяне и анекс за промяна на трудовия ми договор за задължаване за представяне на такъв сертификат.

Издадената Заповед....., в която е инкорпорирана Заповед №...../2021 г. на министъра на здравеопазването, е издадена при нарушения на българското законодателство и по-конкретно : Конституцията на РБ, Закон за нормативните актове, Административно процесуалния кодекс и др. Независимо от приетия на 13.03.2021 г. Закон за мерките и действията по време на извънредно положение, по време на извънредно положение или временна епидемична обстановка министърът на здравеопазването може да въвежда мерки и ограничения, определени със закон и за които има стабилна законова основа. Въведените в заповедта мерки са система от ограничаващи правата намерки, които права са гарантирани⁹ от нормативни актове с по-висока степен.

Заповед №2021 г. въвежда противоепидемични мерки, под формата на груби ограничения на законовоуредени граждански права,което противоречи на целите на Регламент (ЕС) 2021/953, имащ за цел улесняване на безопасното и свободно движение по време на пандемията от COVID-19 в рамките на ЕС Регламентът дава само едно предимство в рамките на пътуването в ЕС, докато заповедта налага ограничения на национална територия на граждани-данъкоплатци. Неоснователността на заповедта

се състои в това, че член 61 алинея 2, член 63 алинея 4, 6 и 11, и член 63 буква в) от 33, допускащи въвеждането на противоепидемични мерки от министъра на здравеопазването в условията на извънредна епидемична обстановка. **се отнасят до задължителната карантина на лица, които са били контактни на болни от ковид и това се разминава с „всички лица“**- адресати на заповедта. Ето защо тази заповед е във висящ процес в АССТГ и срещу нея има заведени множество дела.

Човешките права, ограничавани с нея не могат да бъдат поставяни в зависимост от медицински процедури.

Това правило се съдържа в чл.2 от Конвенцията за защита правата на човека и човешкото достойнство в областта на медицината и биологията, според текста на който индивидуалното човешко право е издигнато над интереса на обществото и този на медицината. Мерките са неприемливи за свободно и демократично общество и всички които ги прилагат привеждат, незаконосъобразната заповед в изпълнение, ще носят персонална административна, административна –наказателна, наказателна и имуществена отговорност по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Според действащата нормативна уредба и решенията на Върховен административен съд на РБ е забранена дерогацията на нормотворческа дейност.

Както ясно е изразено във Ваше становище по казууса“

“Защитата на общественото здраве като национална кауза всъщност е детерминирана от предприетите мерки на държавата за индивидуалната защита на живота и здравето на всеки гражданин.“, какъвто съм/е

А това определя и защита на мое интерес (интереса на). Според същото Ваше становище мерките трябва да бъдат единствено необходимите за предотвратяване на нежеланите последици. Според КЗД: „Принципът на пропорционалност и съпътстващите го мерки трябва да намерят своето приложение към отделните групи лица, ползващи се с конкретни, характерни за групата специфични нужди (напр.: противопоказания за ваксиниране, установено преболедуване по друг от приетия със заповедта метод, наличие на антитела без регистрирано заболяване на лицето, лицето да в процес на ваксинационен курс и др.)“

Вие също постулирате, че „за да се избегне дискриминация на тези, които не са ваксинирани, и поради посочените по-горе причини, държавата в лицето на компетентните органи следва да гарантира **универсални, достъпни, навременни и щадящи мерки, които да не предизвикват особена тежест за гражданите както от финансово или социално, така и от времево или друго естество, различно от обикновените ограничения,** които гражданите търпят в ежедневието си при създадената обстановка.“

Заповедта третира непропорционалното и нееднакво всички лица, независимо от здравния, имунизационния или какъвто и да било друг статус. Въведеният „зелен сертификат“ не е съобразен с принципа на пропорционалност, а мерките не са нито обществено необходими, нито социално оправдани.

Регламент (ЕС) 2021/953 на Европейския парламент и на Съвета от 14 юни 2021 г. относно рамката за издаването, проверката и приемането на оперативно съвместими сертификати за ваксинация срещу, направено изследване за и преболедуване на

COVID-19 (Цифров COVID сертификат на ЕС) с цел улесняване на свободното движение по време на пандемията от COVID-19, защита основните права и съблюдава принципите, признати по-специално в Хартата на основните права на Европейския съюз („Хартата“), включително правото на зачитане на личния и семейния живот, правото на защита на личните данни, правото на равенство пред закона и недискриминацията, свободата на движение и правото на ефективни правни средства за защита. Когато прилагат регламента, държавите членки и техните органи трябва да се съобразяват с Хартата.

На национално ниво защитата на основните права на гражданите е уредена в Конституцията на Република България, съгласно която се гарантират животът, достойнството и правата на личността и се създават условия за свободно развитие на човека и на гражданското общество.

Равното участие в обществения живот е гарантирано и в Закона за защита от дискриминация (ЗЗДискр.). Законът гарантира недопускането на пряка или непряка дискриминация срещу граждани на територията на страната по признаци, неизчерпателно изброени в нормата на чл. 4 от ЗЗДискр.

Тези мерки обаче не почиват на никакви научни доказателства (поне такива не са представени) и на **преценка за пропорционалност и недискриминация**, които задължително следва да бъдат извършени в случаите, **когато съществено се засягат конституционно уредени основни права**. Законосъобразността на мерките задължително изисква и обосновка за тяхната полезност с оглед на преследваната цел – намаляване на разпространението на COVID 19, предпазване на уязвимите групи лица и т.н. Въведените забрани **установят различно третиране на лица в сходно положение** и еднакво третиране на лица в различно положение без разумно обяснение.

Видно е, че оценката на епидемичния риск, послужила за удължаване на извънредната епидемична обстановка (последно с решение №547 на Министерския съвет от 28 юли 2021 г.), явно се различава от конкретната оценка на риска, обусловила промяната на противоепидемичните мерки, които са били в сила до 21 октомври 2021 г. Т.е. очевидно става въпрос за две различни и самостоятелни оценки, обуславящи издаването на различни по своята същност актове от различни органи, въпреки че възможността за въвеждането на противоепидемични мерки, произтича пряко от решението за обявяване на извънредната епидемична обстановка. Следователно министърът на здравеопазването е бил длъжен при всяко въвеждане на противоепидемични мерки със заповед да представя такъв анализ, с който да обоснове необходимостта от извънредното ограничаване на конкретни основни права, тъй като преценката за пропорционалност и недискриминация е винаги конкретна и не може да се презумира.

С издадената заповед министърът на здравеопазването е въвел привилегии за 20 % от населението (според данните преди въвеждането на противоепидемичните мерки), а е ограничил в различна степен правата на 80 % без научна подкрепа и без анализ на реалната обстановка в страната. Посочената несъстоятелност на въведените противоепидемични мерки следва да се погледне и под друг ъгъл. При липсата на научни доказателства (вж. ЕМА) за невъзможността на ваксинираните да се заразяват и да разпространяват вируса, както и да понасят тежко заболяването, въвеждането на привилегировано положение за тях създава неоснователното им убеждение за защитеност от вируса и ги поставя в риск. В тази връзка при издаването

на заповедта, включваща въвеждането на COVID сертификати на ЕС, издавани на основания, различни от улесняване на свободното движение в рамките на ЕС, или изобщо на система за здравни пропуски на национално ниво, министърът на здравеопазването е следвало да съобрази Резолюция 2383/21 на парламентарната асамблея на Съвета на Европа (<https://pace.coe.int/fr/files/29348/html>), съгласно която:

1. ваксинацията и възстановяването от предишно заразяване биха могли да намалят риска от предаване на COVID-19, но степента и продължителността на този ефект все още са неизвестни!!! Ефективността на различните ваксини и програми за ваксинация за намаляване на риска от предаване варира, както и тяхната ефективност срещу варианти на вируса SARS-CoV-2. Отрицателният резултат от тест е само индикация за предходно състояние, което може да се промени по всяко време след вземане на пробата. Тези различия са решаващи за установяване дали конкретните случаи на прибягване до ковид пропуски са оправдани от медицинска гледна точка и не са дискриминационни;
2. макар ковид пропуските да се използват за обосноваване на прилагането на привилегировано третиране, те могат да окажат въздействие върху гарантираните права и свободи. Това привилегировано третиране може да представлява незаконна дискриминация по смисъла на член 14 от Конвенцията, ако е лишено от обективна и разумна обосновка. Тази обосновка предполага, че съответната мярка преследва легитимна цел и че е пропорционална. Пропорционалността изисква справедлив баланс между защитата на интересите на обществото (легитимната цел) и зачитането на правата и свободите на всички хора;
3. дискриминацията може да се дължи както на различното третиране на лицата въз основа на неуместно разграничение, така и на еднакво третиране на лица в различно положение. За да се определи дали ковид пропусъкът отразява съответно разграничение или не, е необходимо да се знае до каква степен точното здравословно състояние на неговия притежател силно влияе на риска от предаване на вируса SARS-CoV-2 на други хора. Съществуването на значително по-нисък риск от предаване може да означава, че ограниченията на правата и свободите вече не са оправдани за индивида, независимо от положението на останалите;
4. преценката на риска от предаване на COVID-19 трябва да вземе предвид специфичния контекст, в който притежателите на ковид пропуск се допускат, включително дали те ще влизат в контакт с хора, които нямат имунитет срещу Covid-19, дали тези хора са с по-висок риск от тежко заболяване или смърт от заболяването и дали варианти на вируса, особено тези, които са по-лесно предавани или могат да бъдат устойчиви на ваксина, са локално налични;
5. докато не съществуват ясни и категорични научни доказателства, е категорично дискриминационно премахването на ограниченията в полза на тези, които са били ваксинирани, като същевременно се запазят за тези, които не са. Единственото основание за разграничаване между двете групи може да бъде възприетият критерий за целева ваксинация. Този единствен критерий обаче може да не е от значение при премахването на ограниченията, предназначени да спрат предаването на болестта;
6. дори да са налице достатъчно научни доказателства, които да оправдават привилегированото третиране на притежателите на ковид пропуски може да са

налице основателни причини, за да не бъдат въвеждани. Въвеждането на ковид пропуски може да подкопае фундаменталната връзка между правата на човека, отговорността и солидарността, което е от съществено значение за управлението на рисковете за здравето. **Разходите за системата на ковид пропуски могат да отклонят оскъдните ресурси от други мерки, които биха могли да отворят обществото по-бързо за всички.** Това би било особено вредно, ако „прозорецът от възможности“ е сравнително кратък между наличието на достатъчно научни доказателства, които да оправдаят използването на Covid пропуски и общия брой ваксинирани лица, който е достатъчно висок, за да облекчи ограниченията като цяло.

7. **ако последствията от отказа за ваксинация – включително продължаващи ограничения върху ползването на свободи и стигматизация – са толкова тежки, че премахват елемента на избор на решението, това може да е равносилно на това ваксинацията да стане задължителна. Това може да доведе до нарушаване на защитени права и/или да бъде дискриминационно.** Асамблеята припомня своята Резолюция 2361 (2020) „Ваксини срещу Covid-19: етични, правни и практически съображения“, в която призовава държавите членки да „гарантират, че гражданите са информирани, че ваксинацията не е задължителна и че никой не е поставен под политически, социален или друг натиск за ваксиниране, ако не желае да го направи“. Всеки неоправдан непряк натиск върху лица, които не могат или не желаят да бъдат ваксинирани, може да бъде смекчен само ако ковид пропуските са на основание, различно от ваксинация.

Поради това Асамблеята призовава държавите членки на Съвета на Европа, сред които и България:

-да вземат под внимание най-новите доказателства и експертни съвети, по-специално от Световната здравна организация (СЗО), когато прилагат мерки като пропуските за Covid, които включват облекчаване на ограниченията, предназначени да предотвратят разпространението на вируса SARS-CoV-2 (СЗО препоръчва да не се преустановяват учебните занятия);

-гарантират, че мерки като Covid пропуски, които освобождават техните притежатели от определени ограничения на защитените права и свободи, се прилагат по такъв начин, че да поддържат ефективна защита срещу разпространението на вируса SARS-CoV-2 и да избягват дискриминация, по-специално като гарантират че:

1. **различни категории covid пропуски се предоставят на групи хора, чиито отличителни характеристики намаляват риска от предаване на вируса SARS-CoV-2 по доказан начин;**
2. **предоставянето на covid пропуск въз основа на скорошен отрицателен тест не е ограничено само до платежоспособни лица, поради високата цена на тестовете;**
3. **степеня, до която притежателите на различни категории на Covid пропуски са освободени от ограничения, е в съответствие със степеня, до която е намален рискът от тяхното предаване на вируса SARS-CoV-2 и се взема предвид текущата епидемиологична ситуация в засегнатата държава;**

4. взема се предвид фундаменталната разлика в медицинския статус между лицата, придобили имунитет чрез ваксинация или възстановяване от инфекция, от една страна, и лицата, които наскоро са дали отрицателен тест за инфекция, от друга, и произтичащата разлика в риска от предаване между тези две групи;
5. надлежно се взема предвид относителната ефективност на имунитета, придобит чрез ваксинация или възстановяване от инфекция, и относителната ефективност на различните ваксини и режими на ваксинация, за предотвратяване на предаването на вируса SARS-CoV-2, включително неговите варианти;
6. надлежно се вземат предвид относителните рискове от предаване, свързани с различни дейности, които могат да бъдат разрешени за притежателите на пропуски за Covid, особено когато те могат да влязат в контакт с хора, които не са придобили имунитет чрез ваксинация или предишна инфекция и дали тези хора са в по-висок риск от тежко заболяване или смърт от заболяването;
7. надлежно се взема предвид положението на тези, които по медицински причини не могат да бъдат ваксинирани или които поради лично мнение или убеждения отказват да бъдат ваксинирани; що се отнася до последната група, държавите членки следва да гарантират, че никоя система за въвеждане на Covid пропуски не се превръща в равносилна на принуда и реално да прави ваксинацията задължителна;
8. гарантират, че всяка система за Covid пропуски има ясна законова основа.

Като страна член на ЕКПЧ България има задължение за спазване на дадените препоръки и насоки от парламентарната асамблея на Съвета на Европа. Видно е, че при издаването на заповедта на министъра на здравеопазването **не е била съобразена нито една от препоръките на Съвета на Европа както по отношение на пропуски, удостоверяващ ваксиниране/възстановяване от предходно заболяване, така и по отношение на пропуски, удостоверяващ моментното състояние на незаразност, установено с PCR или бърз антигенен тест.**

С оглед на гореизложеното, Ви моля след като се запознаете с изложеното от мен и да се произнесете с решение, с което да установите извършеното от страна на министъра на здравеопазването нарушение - пряка дискриминация по признак „лично качество“, спрямо мен.

ПОДПИС:

